

Maska rdeče smrti je kratka zgodba, izpod peresa Edgar-ja Allan-a Poe-a, ki je izšla leta 1842. Dogaja se v času, ko je pustošila kuga, na eni izmed opatij Princa Prospera.

Rdeča smrt, kot so imenovali kugo, je takrat že dolgo pustošila deželo. Predstavljala je sicer hitro, a zelo neprijetno smrt. Najprej si začutil ostre bolečine, nato nenadno omotico, potem se je začelo krvavenje iz vseh znojnic, kmalu te je pobrala smrt. Vse to je trajalo pol ure. Zaradi krvi je bila rdeča simbol te bolezni.

Princ Prospero pa se je odločil, da njega ta bolezen ne bo prizadela, niti mu onemogočila zabave. Ko je na njegovem ozemlju ostalo le še polovica ljudi, je k sebi v opatijo povabil 1000 zdravnikov in prijateljev. Skupaj so se umaknili v to mogočno poslopje, in zavarili železna vrata, ki so zapirala vhod vanj. Sklenili so, da v nobenem primeru nobeden ne sme vstopiti, niti izstopiti. Predajali so se užitkom, brez misli na hudo bolezen in zunanji svet.

Za zabavo je skrbel princ, pripeljal je improvizatorje, plesalce, glasbenike in seveda vino ter lepotice. Zabavali so se že približno pol leta, ko jih je princ vse povabil na ples v maskah. Odvijal se je v 7 prostorih, v vladarski vrsti sob. Bile so razporejene tako, da si lahko iz ene videl samo v sosednjo sobo. V vsaki od teh sob so bila okna iz barvnega stekla, katerega barva se je ujemala z barvo okrasja v tej sobi. Z izjemo zadnje, sedme sobe, ki je imela preprogo in žametne zavese v črni barvi, okna pa so bila krvavordeče barve. Vse je bilo skrivnostno osvetljeno, in rdeča svetloba v zadnji sobi je marsikoga izgnala iz nje.

V njej je bila tudi velikanska ura iz ebenovine. Ko je bil čas, da ura bije, se je za trenutek vse ustavilo in vsi so v tišini, z resnimi obrazi in nelagodjem v prsih, prisluhnili mogočnim zvokom, ki jih je oddajala ura. Ko je utihnila, se je skozi sobane spet zaslišal smeh.

Knez, ki je imel zelo nenavaden, a prefinjen občutek za estetiko, je sam določil maske za ta čudoviti ples. Bile so zares zelo čudne, veliko je bilo sijaja in blišča. Bile so pisane postave z dodatnimi udi, veliko takega, kar bi bile lahko zamisli kakšnega blazneža, dosti je bilo šaljivega, lepega in takšnega, kar zbujajo gnus. Te sanjske postave so se premikale po sobah, orkester je igral, zabava je bila popolna. Ljudje so plesali, kot še nikoli prej, oblivala jih je svetloba iz sob, le v rdečo si ni upal nihče.

Ob polnoči, ko je bila ura, pa so opazili maskirano postavo, ki ni spadala mednje. Vzbudila je strah, grozo in gnus. Po nenavadnosti je prekosila vse navzoče, prekoračila je marsikatero mejo. Oprava se jim ni zdela ne duhovita ne spodobna. Od nog do glave je bila ovita v mrtvaški prt, njen maska je bila podobna obrazu mrtvega trupla. Družba veseljakov bi vse to še prenesla, a to ni bila le maska smrti, bila je poškrabljen s krvjo in predstavljala je Rdečo smrt.

Počasi se je premikala med plesalci, ko jo je zagledal princ in se zdrznil. Začutil je gnus in grozo, ter masko nagovoril z besedami: » Kdo si nas upa žaliti s to bogokletno šalo? « Ukazal je, da naj mu strgajo masko z obraza, da vidijo koga je treba obesiti. Njegovi ljudje so planili proti maski, a se zaradi nekega čudnega strahu kmalu ustavili. Maska se je bližala princu, ljudje pa so se jima umikali, kar naenkrat je princ stekel v zadnjo, črno sobo, vzela bodalo, maska Rdeče Smrti je prišla za njim in čez nekaj trenutkov se je zaslišal krik in prinčevo truplo je padlo na tla. Nenadoma je množica veseljakov pridvela v sobo, zgrabila masko in obnemela, ko so opazili, da mrtvaški prt in maska ne skrivata nikakršne oprijemljive oblike.

Spoznali so, da je tudi med njih zdaj prišla Rdeča Smrt, kakor tat v noči. Drug za drugim so se zgrudili in umrli. Ko je umrl zadnji, je umrlo tudi življenje ebenovinaste ure.